

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของ นักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน

พงศกร ชุ่มแจ่ม*

อลิสา นิตธรรม**

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน กลุ่มประชากรจำนวน 240 คน รวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ การหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การรับรู้โอกาสเสี่ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และ ความเชื่อมั่นในตนเองในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ แรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายในครอบครัว บุคคลใกล้ชิด บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุขและการได้รับข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

คำสำคัญ : พฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

* คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

** รองศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ติดต่อผู้พิมพ์: พงศกร ชุ่มแจ่ม E-mail: pongsakorn.chaum@ku.th มือถือ 082-7288496

รับบทความ 7 พฤษภาคม 2563 แก้ไขบทความ 6 สิงหาคม 2566 ตอรับ 31 สิงหาคม 2566

Factors Related to Protection Behaviors Sexually Transmitted Diseases in Male Students Mathayom 3 of Rattanakosinsompoch Bangkhunthian School

Pongsakorn Chaumjam*

Alisa Nititham**

Abstract

The purpose of this survey research were to study factors related to sexually transmitted disease prevention behaviors of male students in mathayom 3 students at Rattanakosin Sompoch School, Bangkhuntien. The population were 240 students. Data were collected by using questionnaires. Data were analyzed by using statistic soft were program. Analytical statistic were frequency, percentage mean standard deviation and Pearson's Product Moment Correlation Coefficient.

The results of the study showed that internal factors, namely, perceived severity of sexually transmitted diseases. Perceived risk opportunities of sexually transmitted diseases and self-confidence in prevention of sexually transmitted diseases of male students were correlated with sexually transmitted disease prevention behaviors statistical significance at level .05 External factors, such as social support from people within the family, close relatives, medical and public health personnel, and receiving information from various sources correlated with the sexually transmitted disease prevention behaviors statistical significance at level .05

Keywords: Protection Behaviors Sexually Transmitted Diseases, Male Students Mathayom 3

*Faculty of Education, Kasetsart University

**AssociateProfessor, Faculty of Education, Kasetsart University

Contract: Pongsakorn Chaumjam E-mail: pongsakorn.chaum@ku.th Mobile: 082-7288496

Received May 7, 2020 ; Revised August 6, 2023 ; Accepted August 31, 2023

บทนำ

องค์การอนามัยโลกคาดการณ์จำนวนผู้ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รายใหม่ปี 2559 (WHO, 2016) ประมาณ 499 ล้านคนต่อปี เฉพาะภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีผู้ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รายใหม่ ประมาณ 79 ล้านคนต่อปี โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเป็น 2 เท่าจากสถิติปี 2548 อัตราป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ 22.8 ต่อแสนประชากร และปี 2557 อัตราป่วยเพิ่มเป็น 54.8 ต่อแสนประชากร ส่วนมากเยาวชนอายุ 15-24 ปี มีการติดโรคทางเพศสัมพันธ์เพิ่มสูงมากขึ้น โรคทางเพศสัมพันธ์ได้แก่ โรคหนองใน ซิฟิลิส แผลริมอ่อน หนองในเทียม กามโรคต่อมน้ำเหลือง จากสถิติในปี 2550 ร้อยละ 41.6 ต่อแสนประชากร เพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ 55.3 ต่อแสนประชากรในปี 2556 และยังพบว่า เพศชายมีการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูงกว่าเพศหญิงถึง 1.4 เท่า (สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อ, 2559)

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2561) มีความเสี่ยงการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยพบสถิติวัยรุ่นจำนวนมากมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแบบไม่ป้องกัน มูลนิธิเอดส์แห่งประเทศไทย จึงจัดโครงการ “อีกนิดพิชิตเอดส์” เพื่อให้ความรู้ความเข้าใจเตือนภัยวัยรุ่นในเรื่องเอดส์ หลังจากพบสถิติการติดเชื้อเอชไอวีที่น่าเป็นห่วง จากรายงานสถานการณ์การตั้งครกในวัยรุ่น พ.ศ. 2559 พบว่า ร้อยละ 70 ของการแพร่เชื้อเอชไอวีเกิดขึ้นในคนอายุประมาณ 15-24 ปี และพบสถิติว่าวัยรุ่นจำนวนมากมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแบบไม่ป้องกัน นางสาวเย็นจิต สมเพาะ ผู้อำนวยการมูลนิธิเอดส์แห่งประเทศไทย ให้ข้อมูลว่า ในปี 2558 องค์การสหประชาชาติได้ประมาณการว่า ทั่วโลกมีผู้อยู่ร่วมกับเอชไอวีจำนวน 36.7 ล้านคน ซึ่งเป็นเด็กจำนวน 1.8 ล้านคน และมีผู้เสียชีวิตจากโรคนี้จำนวน 35 ล้านคน ข้อมูลประเทศไทยจากแผนยุทธศาสตร์แห่งชาติว่าด้วยการยุติปัญหาเอดส์ พ.ศ. 2560-2573 โดย AIDS Epidemic Model (AEM) มีรายงานว่า เมื่อสิ้นปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยมีผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยเอดส์สะสม จำนวน 1,526,028 คน มีผู้ติดเชื้อรายใหม่ 6,900 คน (เฉลี่ยติดเชื้อรายใหม่วันละ 19 คน) ผู้เสียชีวิตด้วยเอชไอวี 16,100 คน ในจำนวนผู้ติดเชื้อที่มีชีวิตอยู่ทั้งหมด 437,700 คน แยกเป็นเพศหญิง 181,600 คน เพศชาย 256,100 คน แยกเป็นอายุ 15 ปีขึ้นไป 433,600 คน และอายุไม่เกิน 15 ปี 4,100 คน ขณะที่ข้อมูลของศูนย์วิจัยโรคเอดส์ สภากาชาดไทย รายงานเมื่อสิ้นปี 2559 ระบุว่า มีผู้ติดเชื้อเอชไอวีรายใหม่ 6,200 คน เฉลี่ยวันละ 17 คน ตลอดทั้งปีมีผู้ติดเชื้อเสียชีวิตกว่า 15,000 คน เฉลี่ยวันละ 43 คน โดยเป็นกลุ่มชายรักชายมากที่สุด

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า แนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจในการป้องกันโรค (Protection Motivation Theory) ของ Rogers (1975) มีแนวคิดในการสร้างแรงจูงใจมีพื้นฐานของการกระตุ้นให้เกิดความกลัวเป็นการโน้มน้าวใจให้เกิดการปฏิบัติพฤติกรรม โดยการประเมินความรู้เกี่ยวกับโรค การรับรู้ความรุนแรงของโรค ร่วมกับการสร้างความรู้ความเข้าใจให้รับรู้ว่าคุณเองมีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรคทำให้เกิดการรับรู้ต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมในการป้องกันการเกิดโรค (จันทน์, 2556) ซึ่งทฤษฎีแรงจูงใจในการป้องกันโรคนี้เป็น

ตัวเชื่อมระหว่างความรู้และการกระทำ โดยการรับรู้จะส่งผลการเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและการคงไว้ซึ่งพฤติกรรมโดยการรับรู้ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) การรับรู้ความรุนแรง 2) การรับรู้โอกาสเสี่ยง และ 3) ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองจากองค์ประกอบทั้ง 3 องค์ประกอบนี้สรุปเป็นกระบวนการรับรู้ได้ 2 กระบวนการ คือ กระบวนการรับรู้แบบที่ 1 การประเมินอันตรายต่อสุขภาพ (Threat Appraisal) ประกอบด้วย 1) การรับรู้ความรุนแรงของโรค 2) การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเกิดโรค สำหรับกระบวนการนี้เป็น การสร้างแรงจูงใจโดยใช้ความกลัวเป็นตัวกระตุ้นและนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรม และเป็นไป ได้ที่การรับรู้อาจทำให้บุคคลเกิดการปรับตัวตอบสนองหรือเกิดพฤติกรรมสุขภาพที่พึงประสงค์ คือ มีความตั้งใจที่ จะปฏิบัติสม่ำเสมอ และมีการแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผล เกิดพฤติกรรมการดูแลตนเอง หาวิธีการป้องกันที่เหมาะสม กับภาวะสุขภาพของตน ร่วมกับกระบวนการรับรู้แบบที่ 2 การประเมินการเผชิญปัญหา (Coping Appraisal) ประกอบด้วย ความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง กระบวนการนี้เป็นการเสริมสร้างให้เกิดความมั่นใจในการ ปฏิบัติพฤติกรรม ตามแนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจในการป้องกันโรคของ Rogers เชื่อว่า การจูงใจเพื่อให้เกิด พฤติกรรมการดูแลตนเองในการป้องกันอันตรายและสิ่งคุกคาม จะทำได้ดีที่สุดเมื่อบุคคลนั้นเห็นว่าอันตรายนั้น รุนแรง เมื่อบุคคลมีระดับความกลัว ความวิตกกังวลต่อการเกิดโรคของตนเองที่เหมาะสม ย่อมกระตุ้นให้เกิด ความใส่ใจในการดูแลตนเอง เพื่อลดความวิตกกังวลของตนเองให้หมดไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน

วิธีการศึกษาวิจัย

กลุ่มประชากร กลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) ประชากรที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น นักเรียนเพศชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน จำนวน 240 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย คือ แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่ เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ปัจจัยชีวสังคม	จำนวน 5 ข้อ
ส่วนที่ 2 ปัจจัยภายในตัวบุคคล	จำนวน 36 ข้อ
ส่วนที่ 3 ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล	จำนวน 7 ข้อ
ส่วนที่ 4 พฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	จำนวน 8 ข้อ
การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	

ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยการตรวจสอบความถูกต้องครั้งนี้ด้วยวิธี IOC (Index of item objective congruence) = 0.79 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) = 0.77

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลปัจจัยชีวสังคมนำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา (Descriptive statistic)

วิเคราะห์โดยหา ค่าความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย

2. หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในตัวบุคคล และ ปัจจัยภายนอกตัวบุคคลกับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สถิติค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 จำนวน ร้อยละของชีวสังคมของประชากร (N = 240)

ชีวสังคม	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
14ปี	90	37.50
15ปี	150	62.50
การมีคูรัก		
มี	174	72.50
ไม่มี	66	27.50
สถานภาพสมรสของบิดามารดา		
จดทะเบียนสมรส	90	37.50
ไม่จดทะเบียนสมรส	60	25.00
สถานภาพสมรสของบิดามารดา (ต่อ)		
หย่าร้าง	90	37.50
ปัจจุบันนักเรียนพักอาศัยอยู่กับผู้ใด		
บิดามารดา	150	62.50
ญาติ	60	25.00
บุคคลที่อุปการะ	30	12.50

ตารางที่ 1 (ต่อ) จำนวนร้อยละของชีวิตสังคมของประชากร

(N = 240)

ชีวิตสังคม	จำนวน	ร้อยละ
กิจกรรมที่ทำในเวลาว่าง		
เล่นเกม	90	37.50
เดินเที่ยวห้างสรรพสินค้า	60	25.00
อ่านหนังสือเรียน	30	12.50
ช่วยภาระงานของพ่อแม่	30	12.50

จากตารางที่ 1 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่มีอายุ 15 ปี ร้อยละ 62.50 มีคู่รักร้อยละ 72.50 สถานภาพสมรสของบิดามารดา จดทะเบียนสมรสและหย่าร้าง ร้อยละ 37.50 เท่ากัน พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 62.50 เล่นเกมเป็นกิจกรรมที่ทำในเวลาว่าง ร้อยละ 37.50

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในตัวบุคคลบุคคล กับ พฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของประชากร

N = 240

ปัจจัยภายในตัวบุคคลบุคคล	ค่าสหสัมพันธ์ (r)	p-value
ความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	-.094	.147
การรับรู้ความรุนแรงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	-.384	.000**
การรับรู้โอกาสเสี่ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	-.152	.018**
ความเชื่อมั่นในตนเองในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	.409	.000**

*p < .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ปัจจัยในด้านการรับรู้ความรุนแรงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การรับรู้ โอกาสเสี่ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และความเชื่อมั่นในตนเองในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ส่วนปัจจัยทางด้านความรู้เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายนอกตัวบุคคลกับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของประชากร

N = 240

ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล	ค่าสหสัมพันธ์ (r)	p-value
แรงสนับสนุนทางสังคมและการได้รับข่าวสารจากแหล่งต่างๆ	.150	.020**

* p < .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ปัจจัยภายนอกตัวบุคคลได้แก่ แรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายในครอบครัว บุคคลใกล้ชิด บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุขและการได้รับข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

สรุปผลการวิจัย

1. ปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การรับรู้โอกาสเสี่ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และความเชื่อมั่นในตนเองในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05
2. ปัจจัยภายนอกตัวบุคคลได้แก่ แรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายในครอบครัว บุคคลใกล้ชิด บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข และการได้รับข้อมูลข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การรับรู้โอกาสเสี่ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และความเชื่อมั่นในตนเองในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับการศึกษาของ วรณศิริและคณะ (2560) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ตามแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจและทักษะพฤติกรรม พบว่า การรับรู้ความรุนแรงของโรคเอดส์ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรรภ์ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของ นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติ อธิบายได้ว่า เมื่อวัยรุ่นมี การรับรู้ถึงความรุนแรงของโรคเอดส์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการตั้งครรรภ์ ว่ารุนแรงมากขนาดไหนและส่งผลกระทบต่อตัววัยรุ่นและครอบครัวอย่างไร ก็จะเป็นแรงจูงใจที่จะผลักดัน ให้วัยรุ่นเกิดการปฏิบัติพฤติกรรมที่เหมาะสมขึ้น

การรับรู้โอกาสเสี่ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับการศึกษาของ กุสุมาลย์ (2560) ศึกษาเรื่องผลของโปรแกรมปรับเปลี่ยนแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพต่อพฤติกรรมการป้องกันการติดเชื้อ เอชไอวีของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศชาย จังหวัดจันทบุรี พบว่า คะแนนของการรับรู้โอกาสเสี่ยงจากการติดเชื้อเอชไอวีของกลุ่มตัวอย่างสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 อธิบายได้ว่าเมื่อวัยรุ่นรับรู้ถึงโอกาสเสี่ยงจากการติดเชื้อเอชไอวีว่า การปฏิบัติตัวอย่างไรที่เสี่ยงก็จะเป็นแรงผลักดันให้วัยรุ่นมีวิธีการปฏิบัติตนในทางบวกมากขึ้น

ความเชื่อมั่นในตนเองในการป้องกันโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อ ทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับการศึกษาของ ทรรศมน (2553) ศึกษาเรื่องการใช้ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคเพื่อส่งเสริมการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนชายโรงเรียนขยายโอกาส พบว่า ในสัปดาห์สุดท้ายของการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความคาดหวังในความสามารถของตนในการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < .001$) อธิบายได้ว่าหากนักเรียนมีความคาดหวังในความสามารถของตนเองในการปฏิบัติทางเพศที่ดี ก็จะส่งผลให้เป้าหมายของการทำสิ่งนั้น ๆ ประสบความสำเร็จไปได้ด้วยดี

ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ แรงสนับสนุนทางสังคมจากบุคคลภายในครอบครัว บุคคลใกล้ชิด บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุขและการได้รับข่าวสารจากแหล่งต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับการศึกษาของ พิมพ์ศิริ (2557) ศึกษาเรื่องผลของการส่งเสริมการสนับสนุนทางสังคมต่อบทบาท การเป็นมารดาในวัยรุ่นหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่น พบว่า สตรีตั้งครรภ์ที่เป็นวัยรุ่นที่ได้รับการส่งเสริมการสนับสนุนทางสังคม มีคะแนนเฉลี่ยของบทบาทความเป็นมารดาในระยะตั้งครรภ์สูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่ได้รับการพยาบาลตามปกติและวัยรุ่นมีบทบาทการเป็นมารดาในระยะตั้งครรภ์หลังได้รับการสนับสนุนทางสังคมสูงกว่าก่อนได้รับการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p < .001$ อธิบายได้ว่า เมื่อวัยรุ่นได้รับการส่งเสริมการสนับสนุนทางสังคม จะส่งผลให้พฤติกรรมทางสุขภาพดีขึ้นและเป็นแรงจูงใจให้วัยรุ่นปฏิบัติพฤติกรรมที่ดีต่อสุขภาพ

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. จากผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงปัจจัยภายในตัวบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ การรับรู้ความรุนแรงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ดังนั้น ครู ครอบครัว ชุมชน บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข ควรกำหนด

วางแผน จัดอบรม สร้างรูปแบบวิธีการ ให้แก่ นักเรียนได้ตระหนักถึงความรุนแรงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น การเสียโอกาสในชีวิต ค่าใช้จ่ายในการรักษา การเป็นที่น่ารังเกียจในสังคม เป็นต้น

ส่วนการรับรู้โอกาสเสี่ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ควรจัดกิจกรรมให้รับรู้ถึงความเสี่ยงของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น การนำตัวแบบมานำเสนอเรื่องราวการใช้ชีวิตที่เสี่ยงต่อโรค การอบรมเชิงปฏิบัติการในเรื่องของการปฏิบัติตัวอย่างไรให้ห่างไกลจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

ส่วนความเชื่อมั่นในตนเองในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ควรจัดรูปแบบการเรียนรู้ การสอน อบรม ให้ความมั่นใจในตนเอง ในเรื่องของการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เช่น การทำสัญญาใจ การเขียนเป้าหมาย เป้าประสงค์ ในวิชาสุขศึกษา และเมื่อนักเรียนปฏิบัติจนสำเร็จ ก็ควรได้รับรางวัลสำหรับบุคคลที่ปฏิบัติได้ดีไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงในเรื่องของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

2. จากผลการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงปัจจัยภายนอกตัวบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม การป้องกัน โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ แรงสนับสนุนทางสังคม ครอบครัว ชุมชน บุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข การได้รับข้อมูลข่าวสารเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จึงควรกำหนดวางแผน นโยบายเกี่ยวกับการดูแล ประชาสัมพันธ์ ส่งเสริมให้เกิดความรู้ในชุมชน โรงเรียน ครอบครัว และเน้นการส่งเสริมพฤติกรรมในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ด้วยตนเอง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ประสิทธิผลของโปรแกรมการส่งเสริมพฤติกรรมในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน

2. การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยใช้ทฤษฎีแรงจูงใจในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนโรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน

เอกสารอ้างอิง

กุสุมาลย์ มีพิชน์. (2560). ผลของโปรแกรมปรับเปลี่ยนแบบแผนความเชื่อด้านสุขภาพต่อพฤติกรรม

การป้องกันการติดเชื้อ เอชไอวีของนักเรียนอาชีวศึกษาเพศชาย จังหวัดจันทบุรี. พยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา.

จันทน์ แต่ไพสิฐพงษ์. (2556). ผลของโปรแกรมการให้ความรู้ ต่อระดับความรู้และทัศนคติในสตรี ที่มีผลการตรวจคัดกรองมะเร็งปากมดลูกปกติ. *Thai Journal of Nursing Council* Vol. 28 No.2 April-June 2013, 75-87.

- ทรงสมน แสงพิทักษ์. (2553). การประยุกต์ใช้ทฤษฎีแรงจูงใจในการป้องกันโรคเพื่อส่งเสริมการใช้
ถุงยางอนามัยของนักเรียนชายโรงเรียนขยายโอกาส. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
(สาธารณสุขศาสตร์), สาขาเอกการพยาบาลสาธารณสุข, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิมพ์ศิริ พรหมใจษา. (2557). ศึกษาเรื่องผลของการส่งเสริมการสนับสนุนทางสังคมต่อบทบาทการเป็น
มารดาในวัยรุ่นหญิงตั้งครรภ์วัยรุ่น. *พยาบาลสาร* 41 (2), 97-106.
- วรรณศิริ ประจันโน, รุ่งรัตน์ ศรีสุริยเวศน์, และพรนภา หอมสินธุ์. (2560). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศ
ของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย ตามแนวคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม.
วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 29(2), 39-51.
- สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (2561). สถานการณ์น่าห่วง วัยรุ่นไทยติดเชื้อ HIV สูงขึ้น.
สืบค้น 12 มี.ค.2563 จาก <https://www.thaihealth.or.th>
- สำนักโรคเอดส์ วัณโรค และโรคติดต่อ. (2559). รายงานผู้ติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในประเทศไทย
ปี 2559. นนทบุรี : กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข.
- Rogers, R. W. (1975). A protection motivation theory of fear appeals and attitude change.
Journal of Psychology, 91, 93-114.